

Славутицький загальноміський
бібліотечно-інформаційний центр

Літературна студія

„Балада”

II випуск

Керівник: **Ільченко Л.М.**

Славутич
2006

Славутицький загальноміський бібліотечно-інформаційний центр видає брошуру, присвячену творчості учасників літературної студії „Балада”. Студія працює при дорослій бібліотеці міста.

До вашої уваги пропонується другий випуск, в якому зібрані поезії членів літературного клубу „Балада”, та їхнього керівника Людмили Ільченко.

Видання розраховане на широке коло читачів.

Укладачі: Ростовцева М.В.,
Панова Л.І.

Комп’ютерний
набір: Соловйова Л.О.

Технічний редактор: Горелова О.В.

Відповідальна
за випуск: Портная Н.В.

Ольга Попченко народилася 5 січня 1994 року в місті Шостка Сумської області. Навчається в 6-В класі школи № 3 м.Славутича.

Хоббі: складати вірші, особливо про природу і займатись дизайном одягу, тому, що в майбутньому мріє стати модельєром.

З книжок особливо любить читати фантастику і вірші різних поетів. Ходить на заняття математики і на танці, бо любить танцювати.

Чарівне гасло

Подивіться: сонечко вже згасло,
Зразу потемніло надворі...
Ніби хтось сказав
Чарівне гасло –
Хтось найвищий,
Десть там на горі...
Але тільки причвалав мороз –
Осінь утекла собі з пташками
Замість злив, дощів, холодних гроз
Випав сніг
З холодними думками.

Журлива панна

Заплакала і зажурилась осінь,
І верби опустили віти-коси.
Чом панна золота журлива?
Не розумію, ти ж така красива?
Для мене ти єдина і кохана,
Хвала тобі, чудова, ніжна панно!
Всміхнися пізнім сонечком, благаю,
Тебе я завжди радо зустрічаю.

Малий Ісус

Малий Ісус
Йому дванадцять
На Паску йде в Єрусалим
Його батьки земні бояться,
Щоб зле не скоїлося з ним.
Три дні вони його шукають,
А він у храмі залишивсь.
Чи то забули,
Чи не знають,
Що він не в храм –
В свій дім явивсь?
Отця небесного він слухав,
Як про буття розповідав,

Хоч хтось й хотів
Заткнути б вуха, -
Усіх той розум подолав

Попченко Ольга, 6 клас, шк. № 3

Альона Головач народилася 9 грудня 1994 року. Навчається в 6-В класі школи № 3 м. Славутича.

Хоббі: складати вірші, пісні. В майбутньому хоче стати дизайнером. Любить співати і танцювати. Улюблені книжки - „Гаррі Поттер” і „Артур”. Дуже любить пісні і сучасну музику. Її пісня, яка всім сподобалась, називається „Журавлі”. Найбільше з віршів їй подобаються гумористичні та романтичні, де є багато моментів, від яких хочеться заплакати.

Осінь

Осінній день. Відлітають птахи,
Пролітають побіля стріхи,
Пролітають вони не вітаючись,
Пролітають вони прощаваючись.

І чому, не розуміючи сама,
Крапля після краплі капає сльоза.
І не можу я її тримать
І не можу я перескучать.

За тим криком золотим,
Виповнений журавликом молодим,
Який щодня літає,
І піснею вітає,
Який щодня курличе,
Діткам житло кубличе.

Перша квітка

Перша квіточка землі
Розквітає навесні.
І знайти її так важко
Бо вона, як та мурашка,
Десь присяде у траві,
Тихо розмовля собі.
Нам звичайно і не вдасться
Той почути шепіт птаства,
Той тихенький голосок,
Що дзвенить немов дзвінок.
А якщо почути вдасться,
Знай, тобі всміхнеться щастя! –
З неї кращої нема
Між квітками усіма.

Головач Альона, ЗОШ № 3, 6 клас

Дзвінок

Ти кажеш: „Дзвони”. Ще фінал?
Чи новий, блискучий початок?
Багато в житті хто міняв
Обіцянки вкрай непочаті.

Ти кажеш: „Дзвони”. Я дзвоню.
Проходить століттям хвилинка.
Хто пустить зі сміху сльозу,
Але я ще раз подзвонила.

Кохання лишає абсурду
По-доброму, чемно і тепло.
Та я почуття пронесу
Крізь мари й розлуки всіх темряв.

Кришталь. До бажаних долонь.
Дарую тобі своє серце.
Бери його в ніжний полон.
Розбий. А про що мова йдеться?

Та годі. Вже не зрозуміть
Мою жалюгідну тугу.
А серце... Кришталь бо! Болить.
Дзвоню за хвилину вже вдруге.

* * *

Кто в поисках смысла утратил надежду,
Кто с жизнью еще бесшабашно «на ты».
Кто помнит еще моря шепот безбрежный
Лето воплощает свои же мечты.
Кто рад бы дарить, если было кому бы
И счастлив узнать то, чего уже нет.
Чей час наступил, и повторно наступит.
Кто сам пишет жизнь и оставит здесь,
Тот полон улыбок без цинизма.
Ты полон добра, и на все ты готов,
Кто мыслит одним небольшим афоризмом.
Три слова на выбор и главное вперед!

* * *

В чём искать же ту причину?
В том, что снега свет погас,
В том, что всё довольно чинно,
В том, что всё не в первый раз.

В том, что „Ладно, не волнуйся”,
В том, что вечер дарит грусть.
В том, что водопад дискуссий
„Не звони, я не вернусь”.

В том, что ветер гонит звезды
В моё грязное окно,

В том, что холод терпкий поздний
Догоняет из тех снов.
Что моим воображеньем
Поиграли и прошли,
Снова это наважденье
Кто решил?

* * *

Черный пар цветных созвездий...
Небо - тихою игрой
Расцветало где-то между
Блекло-серой синевой.
Теплый шелест из металла,
Хлопья снега на окне.
Там, где я не побывала -
Там же следом выпал снег.

Бирюза, вперед к рассвету
Из печального окна,
Не дождавшись твердых вето
Ни слов "четких", как вода...
Расцветала на асфальте
Под игрой дыханья дня
Вечер, сбитый на фальстарте,
Где угодно, бегодня.

На пути обратно к дому
Игры в прятки со звездой.
Здесь все мило и знакомо,
В сердце сладкий нежный зной.

Звездам шепотом лишь ночью
Днем - угрюмый терпкий быт.
...И с улыбкой непорочной
Кроткий ангел тихо спит.

И нет одиночества в этой Вселенной.
Скупая слеза упадет на плечо,
Когда ты без плена познал себя пленным,
Когда все причины уже ни при чем.

Когда в ожиданьи отсчета мгновений
Ты нежно считаешь количество звезд.
И не понимает, кто много умеет,
Что жизни полет ведь, увы, не всерьез.
Когда ты расстаешь в объятиях ласки,
И время безжалостно выдаст вердикт.
Тогда ты, наверно, уверуешь в сказки,
Но поздно. Прощайте. Мой пульс уже стих.

* * *

Не вернуть уже назад?
А зачем? Давно же было.
В памяти тот жаркий сад
Твоим смехом разбудила.
Ничего я не скажу,
Не расслышишь пылкой речи,
Но тебе, поверь, служу,
Я твоя, учти, навечно.
Нету дружбы на земле?

Слово вкрай уже избито.
"Я топчу у дома снег,
Прячу руки в теплий свитер".
Моей боли не понять -
Все пронизано загадкой.
Этот дом. Ну что ж опять,
Поиграем, что ли, в прятки.
Я принять готова все.
Улыбнись. Все это шутки.
Ты пойми меня без слов,
Помолчим одну минутку!

Недільниченко Мар'яна,
випускниця ЗОШ № 3

Осінь

Осінь гарна, осінь мила
Осінь щедра і красива.
Любить осінь працювати –
З листячком пограти.
Коли на неї глянеш –
Сам марно час не гаш.
Така осінь гарна!
Така осінь мила!
Така осінь щедра!
Така вона красива!

Мрії про Україну

Я хочу бачить Україну
Веселу і щасливу.
Я прагну знати, що вона
Могутня і вродлива.
Я хочу бачить всіх людей
З усміхненим обличчям.
Щоб кожен гордо міг сказати:
„Моя країна – Україна!
Найкраща із усіх країн!”

Ходаківська Каріна ЗОШ № 3, 5-А клас

Боги

У нас є люди – мов боги,
Здається їм: складають наші долі,
Немов би їм відкриті береги,
Усіх морів й шляхи – на суходолі.

Здається їм, що розчерком пера
Вони тавро поставлять на людині –
Ця істина уже, як світ, стара
Й подібні випадки далеко не єдині.

Та тих „панів” з манерами богів
В наступну істину потрібно ткнути лобом,
Щоб менш пихатіли від мудрих слів:
Усі ми ходим під єдиним Богом.

В прозорих снах...

В прозорих снах, напередодні літа,
Я часто чула, як звучать трембіти.
Розквітли в горах незвичайні квіти
В прозорих снах, напередодні літа.

В прозорих снах, напередодні літа,
Танцюють в кептарях веселі діти.
Говерла діамантами облита
В прозорих снах, напередодні літа.

В прозорих снах, напередодні літа,
На граб вмостилась гайворонів свита.
І мохом обросли старезні плити
В прозорих снах, напередодні літа.

В прозорих снах, напередодні літа,
Вітряк зібрався в подорож по світу...
Була щаслива – ніде правди діти
В прозорих снах, напередодні літа.

Туга

Під вікнами стояла, так.
Від подиву навіть заляк
Ліхтарний стовп,
А я, немов б
Дівча вразливе та зухвале,
Просила зоряні корали
Буть в помочі мені
На вухо вітер бубонів,
Та туга моя, наче світ
Стара, немов старезний дід
Безпомічна та хвороблива.
І кришталева тиха злива
Зросила пальців схрест.
Молитвенно-прохальний жест
Був звернений до тих фіранок,
Які не люблять ніжний ранок,
А сонце й поготів.
Чому, коханий, ти хотів,
Щоб я за сонцем йшла?
А я чекати не могла,
Коли покличеш знов.
Але, мабуть така любов:
Коли ти маєш – не цінуєш,
Коли втрачаєш – слід цілуєш,
І не живеш, а лиш існуєш,
Смієшся. Крізь печаль.

Та, гірш за все, гіркий цей жаль
І лихоманка, й туга, й сльози –
Це примхи та метаморфози
Моєї долі. Я – одна
Нестиму цю тяжкую ношу,
То - все, що в нас було хороше
І все, що болісне й сумне.
О, туго, відпусти мене!

Славутичская зима

Светило солнце в твой квартал –
Зимой – отрада.
А снег кружился, замирал
И снова падал.

Бодрился дождь, как из ушат,
На той неделе.
А нынче властвуют, кружат
Шалют метели.

От легкой вьюги городской
Не много толку:
Посыплют дворники песком
Отрезы шелка.

Клубится пар вновь изо рта
Да коромыслом.

А на снегу вновь надпись та
С глубоким смыслом.

Катилось солнце за квартал,
Но вот досада –
Тот снег кружился, замирал,
Дыша на ладан.

* * *

Перепишу-ка жизнь на бело
В городе Белого Ангела,
В городе белых одежд,
В городе светлых надежд.
Но под чернилами белыми
Блики ложатся несмелые;
Синими – слишком банально,
Черными – слишком печально.
Красными – аляповато,
Зеленью – так, простовато...
Краски годны для мольберта!
Чем же работать поэту?

Ильченко Л.Н.

План роботи на 1 півріччя 2007 р.

Січень

1. Підведення підсумків роботи студії за II півріччя 2006 року, складання літературної збірки
04.01.07
2. Техніка віршування (рима, види рим, віршування рядків)
18.01.07

Лютий

1. Робота над літературним журналом „Балада”
01.02.07
2. Підготовка до свята Жінки та весни – 8 Березня
15.02.07

Березень

1. Зустріч з творчими особистостями м. Славутича, присвячена 8 Березня
08.03.07
2. Техніка віршування (строфа та її види)
22.03.07

Квітень

1. Робота над літературним журналом „Балада”
05.04.07

2. Участь у заходах до Дня трагедії на ЧАЕС
26.04.07

Травень

1. Техніка віршування (стопа, її різновиди)
10.05.07
2. Робота над літературним журналом „Балада”
24.05.07

Літературна студія „Балада” працює при ЗБІЦ з вересня 2005 року. Засідання відбуваються щовівторка о 17.00.

Запрошуємо всіх бажаючих поділитися своєю творчістю.

Для нотаток